

Anna
Ekberg

TRILERIS

Paslap- tingoji moteris

Alma littera

1

Turbūt tai išlikimo mechanizmas. Taip mąsto Helenė, spoksodama į tamsų ratą, kurį ant balto laminuoto rašomojo stalo paliko kavos puodukas. Ko gero, tikrai išlikimo mechanizmas, jeigu ji neatitraukia akių nuo tokio nereikšmingo menkniekio, kai griūva visas gyvenimas. Prisivertusi ji pakelia akis, pasidairo po policijos nuovadą ir pabando sutelkti dėmesį į popierių, duotą pareigūno. „Sulaikytojo teisės“ – parašyta pačiame viršuje. Teisė į advokatą, teisė meluoti policijai, teisė valgyti ir gerti. Ir 800 kronų kompensacija, jei žmogų per klaidą sulaikė bent dešimčiai minučių. Kaži, kiek dabar valandų? Dešimt minučių jau seniai prabėgo.

– Ar perskaitėte? – klausia priešais sėdintis pareigūnas. Jaunas liaunas vaikinukas, dar nė trisdešimties neturintis, su aiškiai per plačia uniforma per pečius.

Vyresnis policininkas šalia jo, vyras pilku kostiumu ir baltais marškiniais, kol kas nieko nesako.

– Taip.

– Ir vis tiek nenorėsite advokato?

– Ne.

Uniformuotasis pareigūnas dirsteli į kolegą. Vyresnysis krenkšteli.

– Ponia Sioderberg. Jūs juk suvokiate, kur esate?

Helenė pirmiau pamato, nei spėja atsakyti, – blyksnis nutvieskia visą nuovados kabinetą. Pareigūnai jį irgi pastebi. Vyresnysis pašoka.

– Ar galite nuvartyti nuo langų fotografus? – piktokai surinka.

Helenė pasuka galvą. Dar syki plyksteli blykstė. Ji kilsteli abi rankas – vos akimirakai. Pasiduodu. Tegu turisi tai, dėl ko čionai sugužėjo. Dėl įžymiosios Helenės Sioderberg – sulaukytos, sura-
kintos antrankiais, pažemintos, pribaugtos – nuotraukos.

– Varykit juos! – vėl sušunka vyresnysis.

Keli jaunesni pareigūnai šoka pro duris, nuleidžiamos žaliuzės. Helenei vis viena. Tegu fotografuoja, ką tik geidžia.

– Ponia Sioderberg, – vėl prabyla pareigūnas, giliai įkvepia, pa-
sitaiso marškinius. – Reikės atlikti tam tikras procedūras. Turėsi-
me padaryti DNR testą, paimti pirštų atspaudus ir panašiai. Tai
užtruks apie valandą. Ar suprantate?

– Aš bendradarbiausiu, – atsako Helenė.

– Paskui, iki pirminio nagrinėjimo, jums bus paskirta kamera.

Jis pažvelgia į ją. Ir ko? Tikisi, kad ji ką nors pasakys?

– Bet pirmiausia privalau perskaityti pareikštus kaltinimus.

Ji ir vėl tyli. Vyresnysis pareigūnas dvejoja. Galiausiai apsispren-
dęs išsitraukia iš švarko kišenės akinius. Atrodo, jam tai visai ne
prie širdies. Žodžius skaito iš lėto, mechaniškai, lyg naujos viryklės
naudojimo instrukciją.

– Helene Sioderberg, pagal Baudžiamojo kodekso 237 straipsnį
jūs kaltinama tyčiniu Luizės Andersen nužudymu.

Helenė pažvelgia jam į akis. Ir viskas? Skamba kaip menknie-
kis. Tyčinis nužudymas. 237 straipsnis. Luizė Andersen. Kiti pa-
reigūnai aplink ją – tie prie stalų ir dvi trumpaplaukės policininkės
prie kavos automato – apsimeta, kad nieko negirdi. Tačiau nuova-
doje labai tylu. Visi klausosi. Kažkur suskamba telefonas, bet nie-
kas neskuba atsiliepti, nenori praleisti svarbios akimirkos. Čia ir
dabar kuriama istorija. Žmonės apie šią dieną kalbės metų metus.
Šįvakar pareigūnai grįš į savo namus, susės prie vakarienės stalo ir
ims pasakoti dienos naujienas. Nuščiuvę vaikai išpūtę akutes klau-
sysis istorijos apie galingosios Sioderbergų šeimos nuopuolį. Apie
nekaltos Luizės Andersen nužudymą.

Helenė pažvelgia į akis jaunajam policininkui, tada vyresnia-
jam. Juk galima iškart viską užbaigti. Jie to nusipelnė.

– Aš kalta, – šnabžteli ji. Pastebi, kaip visi aplink sulaiko kvapą. Rodos, tuoj net pats laikas sustos. – Ją nužudžiau aš. Luizę Andersen.

PRIEŠ DVI SAVAITES

2

Luizė pabunda. Kas rytą nubudus, vaizdas vis tas pats. Niekaip neįmanoma prie jo priprasti, bet ir gyventi be jo, ko gero, jau neišeis. Jūra. Čia pat, ranka pasiekiamo. Langas – iliuminatorius, todėl susidaro įspūdis, kad esi laive. Jei gyventum jachtoje, norėtum kaip tik tokių. Joachimas dažnai patraukia ją per dantį, bet jai nė motais. Juk ir pati supranta: kokia kvailystė, kad ji – ta, kurią užsupa iki pykinimo kiekvieną mielą kartą, kai reikia plaukti iš Kristijono salos į Bornholmą, – pasirinko gyventi tarp vandenų. Lova stovi taip, kad vos atsimerkęs iškart matai jūrą. Luizę nuo seno lanko nuo jauts, kad kada nors keliuku nuo jūros kažkas ateis, ir jų gyvenimas pasikeis. Aišku, kvailystė. Paika nuo jauts, ir tiek. Bet tai vis kartojasi.

Šiandien jūra rami ir tokio tamsaus mėlynumo, koks būna tik dabar, kai vasara pati vasariškiausia. Giedras dangus, lauke girdėti balsai. Turistai jau pakirdę ir išėję laukan. Luizė žvelgia į moterį su vaikišku vežimėliu, į vyresnę porą ant suoliuko. Šituos ji dažnai stebi – abu visada sėdi tenai. Du iš 91 nuolatinio salelių gyventojų. Gal ir jiedu su Joachimu kada nors taip sėdės? Kaip romantiška, šmėkšteli Luizei.

Jos mintis nutraukia pasirodęs vyriškis. Aukštas pusamžis kostiumuotas vyras. Ne iš nuolatinėjų salų gyventojų, o vienas iš tūkstančių turistų, kas vasarą čionai atvykstančių. Stabteli prie kavinės terasos. Neramus, susirūpinęs, nuo jo sklinda kažkokia nedarina, lyg ko ieškotų. O gal girtas? Luizė akimirkai užsimerkia, bet netrukus ją sutrikdo garsas. Ar tas, kuris ir pažadino? Garsas, kurio taip ilgisi?

Luizė nusimeta antklodę ir stojasi ant grindų. Padais pajunta saulėj maloniai įšilusį medį. Pirštų galiukais ištipena iš miegamojo į koridorių, eina prie užrakintų durų. Stovi nuščiuvusi ir jaučia, kad šypsosi vis plačiau. Seniai benaudoti raumenys. Jis rašo. Joachimas iš tikrųjų rašo. Bet ne užsikirsdamas, ne susierzinęs, kaip paprastai dirbdavo pastaruoju metu. Kai žvelgdamas iš šalies manydavai, kad jis čia, viršuje, kaunasi su klaviatūra, o užbaigęs darbą ir nulipęs žemyn atrodo kaip po karo – papurtusiu veidu, visas įraudęs, prakaituotas. Dabar garsai kitokie. Darnus pirštų barbenimas per klavišus – atsipalaidavęs ir kupinas kūrybinio įkvėpimo.

Luizė prisimena, kaip jiedu susipažino, – tai vienas mėgstamiausių jos prisiminimų. Tai, kaip jis rašė, kaip jis, viso pasaulio valdovas, viesulu atskriejo ir ją užvaldė. Joachimas atvyko čionai ir sausakimšoje kavinėje skaitė savo kūrybą. Ji buvo bebaigianti ketvirtą dešimtį, jis dešimtmečiu vyresnis ir dešimčia centimetrų aukštesnis. Luizė pamena tą jo pasitikėjimą savimi, vešlius žilus plaukus ir kaip jis per pigių akinių viršų žvilgčiojo į publiką, skaitydamas savo knygą. Luizė buvo sutriuškinta – jis jos geidžia, dievaž, ir ne kitaip. Jau tada jis jai pasirodė kiek per smarkus ir dabar kartais toks atrodo, bet ji puikiai žino, kad tas smarkumas slepia visai kitokias jo savybes: pažeidžiamumą ir netikrumą.

Ji kuo tyliau nulenkia rankeną, įslenka į darbo kambarį ir sustoja. Jis neatsigręžia – rašo. Ir gerai, tegu dirba. Juk pastaruoju metu jam sunku. Pradėjo naują romaną ir sustojo. Anksčiau taip nebūdavo, rašydavo ištisai. Bet kai tai pasikartojo keletą kartų, Luizė pastebėjo, kad Joachimui neramu. Čia kaip impotencija, ne, dar baisiau, aiškino jis. Tąsyk Luizė pagalvojo, kad jis *tai jau tikrai* ne impotentas. Bet tuo metu pati pajuto, kad nutiko kažkas dar blogesnio. Kai jam nesisekė rašyti, Luizę užgriuvo bėdos kavinėje. Ji buvo neįvertinusi, kiek ten darbo, kai esi už viską atsakinga. Juk ji ne šiaip samdoma darbuotoja, turinti pasirodyti darbe sutartu laiku, ne, jai tenka visko mokytis nuo nulio, mokytis vadovauti, nors sekasi stebėtinai lengvai. Bet dabar, kai atsirado nepakeičiamoji Lina, jau ramiau. Lina stropi, ambicinga, atsakinga. Dėl jos

Luizė gali sau leisti šį penktadienį pasimėgauti atgautu Joachimo dėmesiu.

Jis liaujasi spausdinęs, atsigręžia, pažvelgia į ją per akinių viršų – taip visada žiūri, kai ji kas sutrikdo.

– Gal trukdau? – nusišypso Luizė. – Tikrai nenorėjau.

Jis atsistoja. Du žingsniai, ir jis jau prie jos. Pastovi akimirka, žiūrėdamas į ją uždeda rankas jai ant klubų – lengvas, lėtas judesys. Pabučiuoja ją, viena ranka nuo klubo slysteli prie kaklo, lengvą spustelėjimą keičia daug stipresnis. Prispaudžia prie sienos, pakelia naktinius marškinius. Ji nusitraukia kelnaites ir nuspiria. Viena ranka jis atsisagsto kelnes, kita apkabinęs jai kaklą – ir bučiuoja. Įsiskverbia. Jos kūnas tai jaučia, alsuoja geismu, ji pastebi, kaip jis į ją žiūri. Ją kuriantis žvilgsnis.

Trumpą virpantį mirksnį ji tik tokia. Kokią regi jis. Ji užsimerkia ir girdi, kaip jis dejuoja vis garsiau, kimiau, kol išsilieja. Ji laiko jam už sėdmenų, jaučia, kaip jie įsitempia, tada atsipalaiduoja.

Ji viską girdi, mato ir jaučia. Tik kažkur toli ir giliai. Iš kur sunku sugrįžti.

Sugrįžti. Jis ją apkabina.

– Man reikia į tualetą, – sušnabžda ji.

Jis šypteli ir paskubom pakšteli jai į kaktą. Jinai jį pažįsta – dar bar jis nori vien rašyti.

Išėjusi į koridorių Luizė girdi, kaip iš virtuvės apačioje šaukia Lina. Klausia, kuo vardu viena iš naujokių. Ar ne Helenė?

– Ką? – nesupranta Luizė.

– Bjork neatėjo. O vyriškis prie durų teiraujasi Helenės.

*

Rengdamasi Luizė tyliai keiksnuoja. Reikės atleisti Bjork, nes ta ne tik nesusitvarko su darbu, bet dar ir Luizei laisvadienį gadina. Gaila ir Linos – juk ji tikrai mielai būtų keliavusi į rūkyklą pafliртуoti su sezoniniais darbininkais iš žemyno ar tiesiog lindėjusi feisbuke gurkšnodama kavutę. Kai šefė darbe, juk taip nepasėdėsi. Bet ne

tik mintys apie sugadintą laisvadienį erzina Luizę. Ji tiesiog negali pakęsti minties, kad reikės eiti į pridvisusią kavinę, dengti stalus, statyti į žvakides naujas žvakes, daryti visus tuos nuobodžius darbus iki kavinei atsidarant.

Lauke jau šilta. Luizė stovi nedidukėje puikiai įrengtoje virtuvėlėje ir maišo žuvies faršą. Šalia guli žiupsnis šviežio smulkiai kapoto pankolio. Tad trūksta tik prieskoninių žolelių – jų galima pasiskinti iš vazonėlių terasoje. Peletrūnų, krapų, krūminių builių ir petražolių. Šį receptą ji tobulino ilgiausiai, ir dabar tai vienas iš firminių kavinės patiekalų. Tiek to, laisvadienis sugadintas, bet negali neigti: jai patinka sukiotis virtuvėje. Iki pasirodys turistai, ji spėjo smagiai suvaikščioti iki rūkyklos ir grįžo prie krosnių.

Virtuvėje prie grotuoto langelio virš plautuvės tingiai dūzgia apspangusi musė. Nusibraukusi nuo kaktos prakaitą ir nusišluosčiusi rankas į prijuostę ji eina išleisti musės lauk. Žvilgteli į savo atspindį lange. Šviesūs plaukai susukti į kuodą, sukelti ir tvirtai surišti – to ji reikalauja ir iš visų merginų, dirbančių virtuvėje. Luizė stabteli pasimėgauti vėjeliu iš praviro lango ir stebi musę; atidarius langą ši kaipmat liaujasi dūzgusi ir nutūpia ant palangės. Pasitaiso sparnelius, bet skristi sau neskuba.

Ji čia stovėjo ir anuomet. Kai dar buvo visos galimybės. Kažkodėl tai prisiminė. Tada galėjo daryt, ką tik panorėjusi, keliauti po pasaulį. Kaži, ar dėl atsitiktinumo nusėdo kaip tik čia, ar tiesiog taip buvo lemta? Luizė pati nežino, nors iki dabar stebisi, kaip viskas pakrypo. Tąsyk Rionės uoste pastebėjo skelbimą. Buvo ką tik atplaukusi, norėjo patirti ką nors nauja, be didelių išipareigojimų. „Ieškome sezoninės padėjėjos vasarai nedidukėje, bet jaukioje ir sėkmingai veikiančioje kavinukėje Kristijono saloje, sąžiningos, santūrios, bet ne niūrios darbuotojos, gebančios dirbti paslaugų srityje, pritapsiančios mažoje salelės bendruomenėje.“ Taip ir buvo parašyta, Luizė gerai prisimena tą tekstą. Ir pati, kai reikia, rašo tokius skelbimus. Atėjusi darbintis ji daug apie darbą nemąstė. Manė, bus šaunus laikinas darbelis, kol susivoks, ko norinti. Bet taip ir įstrigo, kažkaip nepastebimai laikinas darbas virto nuola-

tiniu. *If it works, why fix it?** – tokį Tomo Džounso atsakymą į žurnalisto klausimą, kaip jis tiek metų gali dainuoti vis tas pačias dainas, ji prisiminė iš kadaise skaityto interviu. Jei ir taip gerai, kam keisti?

– Status padengiau. Ar jau rakinti? – klausia Lina.

Luizė pažvelgia į laikrodį. Dar ankstoka.

– Lukterėk dešimt minučių, gali paruošti salotų.

Moterys dirba tylomis. Taip būna tik darniame kolektyve. Ir su buvusia šeimininke Beate joms taip buvo. Luizė juk ničnieko nenutuokė apie darbą kavinėje. Iš pradžių jautėsi paika, vis klausinėdavo. Laimė, Beatė kantriai ir tiksliai atsakinėdavo į klausimus, tad Luizė greit įgijo ir patirties, ir naujas pareigas. Ji tikrai neketino tapti kavinės savininke, bet Beatė išžvelgė joje kažką, apie ką pati Luizė nė nenutuokė. Virėjos, verslininkės gyslelė? Beatė gyveno name netoli gimtojo Gudjemo kaimelio, tad butas virš kavinės stovėjo tuščias. Visą tą vasarą Luizė nuomojosi kambarį ir mokėjo didžiulius pinigus. Kai baigėsi turistų sezonas, Beatė pasiūlė jai kraustytis į tą butą ir gyventi. Ir dargi davė etatą. Iš keturių, dirbusių kavinėje vasarą, jos vienintelės buvo paprašyta dirbti kiaurus metus, net ir žiemą. Butukas buvo mažytis, bet Luizei jame iškart patiko. O ir nuoma visai nebrangi.

Pirmaisiais metais teko pratintis prie rudens ir žiemos. Tamsa, žvarba, laikas, kitaip kvepianti jūra. Kavinės lankytojai Kristijono ir gretimoje mažutėje Frederiko saloje – visai kitokia publika nei ta, kokią ji aptarnaudavo vasarą. Niekas niekur niekada neskuba, visai kitas ritmas, kai kurie lankytojai ateina dažnai ir užsisvajoję sėdi su puoduku kavos ir laikraščiu. Saloje iš esmės nėra mokesčių, tai Luizė pastebėjo gavusi pirmąjį algalapį. Kone visas atlyginimas „ant popieriaus“ atiduodamas „į rankas“ – 30 procentų, kuriuos paprastai atiduodi savivaldybei, salose niekas neima, nes nėra savivaldybių. Kadangi salos nuo senų laikų – Danijos gynybos sistemos dalis, jas iš savo biudžeto ligi šių dienų ir išlaiko Gynybos ministe-

* „Jei ir taip gerai, kam keisti?“ (Angl., čia ir toliau – vert. past.)

rija. Ir salos turi likti gyvenamos, antraip atplaukę jas užims rusai; atvykusi čionai Luizė išsiaiškino tarptautinės teisės vingrybes. Jei pageidauji turėti žemių, reikia norėti jose gyventi. Kaip tik dėl to mažutėse gražutėse salelėse nėra mokesčių. Tam, kad jose gyventų bent kiek danų ir neužimtų rusai.

– Jis beldžia į duris, – minčių giją nutraukia Linos balsas.

– Kas?

– Tas vyriškis. Kuris teiraujasi Helenės. Ar įleisti? Gal jau galime atsidaryti?

3

Balti stalai blizga saulėje, bet tik kol Luizė juos uždengia staltiesėmis. Graikiškų spalvų – ryški mėlyna su balta. Jai patinka, kaip šios spalvos dera su prieskoninėm žolelėm dideliuose raudonuose vietos gamybos molio vazonuose, sustatytuose kaip užuovėja, užtvara nuo gatvės. Dabar kaip tik pats raudonėlių žydėjimas, aplink sklando Italijos kvapai. Ji dėlioja ant stalų daigelius mažose taurelėse. Gėlių tai ne, visada tik prieskonines žoleles. Vasarą svarbiausia kavinės dalis – terasa. Gatvėje pilna įdegusių turistų, niekada nežinančių, kad saulė salelėse kur kas imlesnė. Esą jūra smarkiau atspindi spindulius ar panašiai, Luizė ir pati gerai nežino. Todėl ji po ranka visada turi lengvo aliejaus nuo saulės, kartais jo prireikia net rudeniop.

Ji pažvelgia ir mato vyriškį. Šaukiantį.

– Helene!

Galima sakyti, rėkiantį.

Luizė jį nužvelgia. Tik dabar pagaliau gerai įsižiūri. Visai žavus tamsiaplaukis šviesiu brangiu ir puikiai jam tinkančiu kostiumu. Apsigrėžusi ji grįžta vidun, šypteli Joachimui, kuris, nulipęs žemyn, jau sėdi paskleidęs šūsnį popierių ir tuoj valgys.

– Tu tik paklausk, – sako jis. – Turi laiko? Ar jau atsidarote?

– Dar penkios minutės.

– Taigi. *Išeitis* – taip vadinsis naujasis romanas. Ir prasideda jis... – Joachimas ima beviltiškai raustis šūsnyje, bet čia geras ženklas. Kai jis įsirašo, tai dirba greit ir parašo daug. Krenkšteli ir ima skaityti: – „Ji prisiminė šunį. Jis stovėdavo gale stataus kelio, ve-

dančio į mokyklą. Kasryt ji eidavo su baime, manydama, kad šuo laukia jos. Kiti vaikai jo taip nebijojo, nes jis aplodavo tik ją. Tad vos šešerių ji jau susikūrė išlikimo strategiją. Strategiją, kuri vėliau gyvenime jai labai pravers...“

Joachimas per akinių viršų žvilgteli į Luizę.

– Kas? Kas toliau? Ir ką ji?

– „Labai iš lėto ji pasilenkė, nė akimircai neatitraukdama akių nuo šuns. Pakėlė akmenį. Patį didžiausią, koks tik buvo. Pajudėjo pabaisos link. Ramiai iškėlė ranką su akmeniu virš galvos, vis dar nenuleisdama akių nuo šuns...“ – Joachimas liaujasi skaitęs. – Pradžia štai tokia.

– Apie ką romanas?

– Apie ją. Ir jos meilę vyrui, kurio ji negaus.

– O pabaiga bent jau laiminga?

– Tai žinoma, ne, – šypteli jis. – Didelė meilė laimingai nesibai-gia. – Pagavęs jos žvilgsnį, greit priduria: – Literatūroje.

Jis dar kažką sako, bet jinai vėl išgirsta, kaip keistasis vyriškis garsiai šaukia, belsdamas į langą:

– Helene!

Dar sykį ir dar.

Ji atsistoja, smalsiai apžvelgia kavinę. Jis stovi ten, prie durų, ir baladoja į langą.

– Ar tik ne švedas? – klausia Joachimas.

– Lyg nepanašus, – atsako Luizė ir bando įvertinti keistąjį vyriškį.

Jis ne iš tų, kurie triukšmauja gatvėje. Nei girtas, nei nesiprausęs – nusiskutęs, tvarkingas. Bet į langą beldžia vis smarkiau.

– Aš pasikalbėsiu, – sako Joachimas, atsistoja, pereina per tuščią kavinę ir atrakina duris.

– Helene, – pakartoja žmogus ir prasmunka pro Joachimą.

– Ei! – Joachimas bando jį sugriebti, bet anas greitesnis.

Luizei dingteli, kad jis eina prie jos, stebeilija į ją. Tas iš tiesų žiūri tiesiai į akis ir šaukia:

– Helene! Taigi čia aš!

Jis aukštas, plačiapetis, iš tiesų labai išvaizdus vyras, nutaria Luizė. Vešlūs tamsūs žvilgantys plaukai pakirpti taip, kad ant kakto krenta garbanėlėmis, bet akių neuždengia. Anaipol – dar ir pabrėžia. Žalios akys. Tyros žalios akys stebeilija į ją.

– Helene, – vyras šiek tiek pritildo balsą. Susijaudinęs įkvepia oro ir sustoja priešais Luizę.

Jį pasiveja Joachimas.

– Kad turbūt būsi apsirikęs, bičiuli.

Joachimas, kaip visada, kalba valdingai. Tokio žmogaus neįmanoma nepastebėti. Kai jis prabyla, visi klauso nuščiuvę, bet atėjūnas nekreipia į jį dėmesio ir žengia dar arčiau.

– Helene, juk čia aš.

Joachimas užlenda priešais, tad vyriškiui, jei norės eiti toliau, teks jį stumtelėti. Pastumia jis nesmarkiai, vos mostelėjęs ranka, bet Joachimas akimirkai praranda pusiausvyrą. Apvirsta kėdė, ant grindų krenta ir dūžta kavos puodelis, padėti Joachimui atskuba Lina. Susierzinusi Luizė apsidairo: čia dabar kas?

– Helene.

Luizė žengia žingsnį ataturpsta. Ir prasideda. Vyriškis ištiesia į ją ranką. Sugriebia už kairiojo riešo.

– Paleiskite.

– Negi nepažįsti? Čia aš, Edmundas. Kas tau?

– Prašom paleisti! – pakelia balsą ir Luizė.

Joachimas sugriebia vyriškį.

– Gana! Paleiskite ją, – ir šiurkščiai sugriebia Edmundu save vadinantį vyrą.

Bet tas tik surinka dar garsiau, jo balse girdėti naujų gaidelių, kokių Luizė pirma nepastebėjo. Neviltis? Pasipiktinimas?

Piktas jis neatrodo, lyg ir nepavojingas, veikiau nelaimingas. Akys dabar jau visai drėgnos, jis tebespokso į Luizę, tik į ją.

– Helene! – nuolat kartoja tą vardą. – Tu juk mano žmona, Helene. Mano žmona.

– Jums turbūt protas pasimaišė, – sako Joachimas ir smarkiai trūkteli vyriškį durų link. – Lina, sulakstyk iki rūkyklos, šaukis pagalbos, – kalba bandydamas išstumti vyriškį lauk.

– Taigi čia aš, tavo vyras, negi nepameni, Helene?

Pastarieji žodžiai ją paveikia. Lyg fiziškai kas būtų užgulęs. Ji žingteli atatupsta. Ir susmunka ant grindų.